

Сумне осіннє сіре пополудне
Нагадує мені одну хвилину
З давно минулих молодечих літ...

На небі хмари висіли лінівці,
Ліси, повіті тугою, дрімали,
Цвинтар у мряці під горою мрів.

Ми йшли з тобою по ховзькій доріжці,
Що стежкою крутилася вузькою
Між смугами вузеньких хлопських нив.

Озиме збіжжя з землі прозябало,
Де-не-де поле їжилось стернею,
Незорана чорнілася рілля.

Вітри з-над ставу, з шуварів летіли,
Таємні шуми від лісів стелились,
А з неба смуток на поля спадав.

Ми йшли з тобою. Все даліше і даліше,
Немов нас хто в мандрівку безконечну
З села під ніч на дике поле гнав.

Часом листок зашелестів пожовклий,
Часом над нами гайворон закріявав,
По полю слався безконечний сум,

І хоч гадок було у нас чимало,
Хоч наді все любили ми розмову, —

Тепер дібрати не могли ми слів.

Чи скорий хід спирав нам дух у грудях,
Чи, може, вітер розносив по полю
Від уст відорвані, украдені слова?

Досить, що йшли ми поруч себе тихо,
Немов бажали від людей, від світу
І від життя чимскорше утекти.

Та не втекли!.. І нині, що лиш нині
Я дуже добре бачу й розумію
Той мовчазливий наших душ настрій.

Це ми, серця скріпивши самотою
І нинішньої збувшись хвилини,
В будучності побачили себе.

Це ми в тім листю, що з вітрами мчало,
І в квітах тих, що в'янули в безсиллю,
Побачили грядучою судьбу.

І зрозуміли, що крізь поле сіре,
Крізь непроглядні безконечні мряки
В незнану путь прийдесь нам мовчки йти.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Осінь»](#);